

Der er, siden liberaliseringen af telemarkedet blev fuldt ud gennemført i 1996, sket en betydelig udvikling i det samlede udbud af produkter til slutbrugere, herunder også en betydelig spredning i hvordan de enkelte udbydere af teletjenester vælger at opbygge deres takststruktur. Der er således for indeværende eksempler på slutbrugerprodukter, der omfatter særligt billige opkald til et begrænset antal numre, særlig billig Internettrafik, differentierede priser for opkald til numre hos andre teleselskaber, differentierede priser for opkald fra mobiltelefoner afhængigt af hvor man som slutbruger befinder sig m.v. Denne udvikling vil utvivlsomt fortsætte og forstærkes. Et af de nøglebegreber, der indgår i den gældende bekendtgørelsesregulering navnlig af nummerplanen, nemlig en udbyders »standardabonnement«, mister således i stigende grad mening og kan derfor ikke anvendes som led i reguleringen.

Den pågældende udvikling indebærer et styrket behov for fastsættelse af særlige regler med forbrugerbeskyttende sigte. Samtidig med, at begreberne »standardabonnement« og »standardtakster« forsvinder, er der behov for en styrket regulering for så vidt angår de overordnede rammer for teleselskabernes taksering i forbindelse med opkald til visse, klart genkendelige nummerserier, som 80- og 90-nummerserierne (og en regulering, der samtidig sikrer, at de øvrige abonnentnumre ikke anvendes til overtakserede tjenester, hvor dele af betalingen for opkaldet videregives til en udbyder af informations- eller indholdstjenester). Lovforslaget indeholder forslag til nye bestemmelser herom.

Der er desuden, som noget nyt, behov for generelt at sikre hjemmel til at stille krav til udbydere af telenet eller teletjenester vedrørende deres oplysningsforpligtelser overfor slutbrugere for så vidt angår prisen for det enkelte opkald. Lovforslaget indeholder ligeledes forslag til regler herom.

Hertil kommer de særlige regler om anvendelse af de overtakserede service 900 numre. Her lægger lovforslaget op til en betydelig forenkling af det administrative tilsyn med de særlige regler på dette område, som i vidt omfang indebærer, at udbyderne af telenet eller teletjenester pålægges at føre tilsyn med, at der sker en korrekt udnyttelse af disse numre, og således at Service 900-Nævnets rolle ændres til alene at fungere som klageorgan for 1. instans afgørelser truffet af udbyderne. Den materielle regulering af disse informations- og indholdstjenester videreføres med visse forenklinger.

De dele af den hidtidige nummerlov, som regulerede samtrafikaspekter af nummerportabilitet og frit

operatørvalg, er overført til samtrafikafsnittet og integreret heri. Der er i den forbindelse sket en betydelig præcisering af den enkelte udbyders forpligtelser og rettigheder.

5. Samtrafikområdet

Telemarkedet har været et monopolmarked. Dette udgangspunkt bærer markedet stadig præg af. Vi har et stærkt asymmetrisk marked: Ét selskab råder over hovedparten af kunder og kundetilslutninger (både den fysiske kabelforbindelse og selve kontraktforholdet – abonnementet). Selskabet ejer samtidig store dele af den eksisterende teleinfrastruktur.

Som det fremgår af den politiske principaftale af 8. september 1999, er det med dette udgangspunkt fortsat nødvendigt i en overgangsperiode at fastholde en asymmetrisk samtrafikregulering af det tidligere monopolselskab, nemlig samtrafikreguleringen. Den skal dels sikre de nye selskaber på markedet mulighed for at indgå aftaler om gensidigt at udveksle trafik mellem kunderne, og dels give adgang til, at de nye selskaber kan benytte den eksisterende infrastruktur.

Det langsigtede mål er en sund, effektiv og afbalanceret konkurrence på alle dele af (tele)kommunikationsmarkedet, der gør det muligt i videst muligt omfang at fjerne og/eller minimere den sektorspecifikke konkurrencefremmende regulering, for alene at bibeholde den regulering, der vedrører sikring af forsyningspligten og adgangen til begrænsede ressourcer m.v.

Denne ændring af balancen kan ikke ske på kort sigt. Men en gradvis afvikling af den sektorspecifikke regulering vil på længere sigt medføre, at telesektoren i stadig større omfang reguleres af den generelle konkurrence- og forbrugerbeskyttelseslovgivning.

I den politiske principaftale af 8. september 1999 er det således aftalt, at det er sigtet, at den sektorspecifikke teleregulering skal afvikles i takt med, at den bliver overflødiggjort af telemarkedets normalisering. Forudsætningerne herfor vil være:

- At der ikke på nogen del af markedet er tale om, at én udbyder har kontrollen over en afgørende flaskehalsressource og dermed har mulighed for at hindre konkurrence.
- At ingen del af markedet er præget af de facto monopol- eller duopol-tendenser.
- At der er sund og effektiv konkurrence på alle dele af markedet og over for alle brugergrupper.
- At der til stadighed er så lave og så få adgangsbarrierer som muligt for nye aktører, der ønsker at etablere sig på det danske marked.

Spørgsmålet om, hvornår det er muligt at fjerne reguleringen af samtrafik m.v. er ikke en »alt-eller-in-